

de med det, som regeringen har betegnet som fremskridtene:

Efter Enhedslistens opfattelse er fremskridtene små. De er først og fremmest en lille smule kosmetiske forbedringer på enkelte punkter, men dér, hvor man virkelig havde behov for nogle forbedringer – det var på sådan et område som miljøgarantien – kan vi med de forslag, der ligger fra det hollandske formandskab, konstatere, at der ikke er opnået resultater, der på nogen måde indfrier de løfter, som befolkningen fik forud for folkeafstemningen i 1986, hvor man jo fra den daværende regerings side bildte vælgerne ind, at vi havde en effektiv miljøgaranti i EU, hvilket jo senere hen viste sig ikke at være tilfældet.

Beskæftigelsen bliver nævnt med brede, pæne ord og tilsvarende gælder for åbenhed, men jo ikke noget af substans. Så desværre er den del af det, som regeringen har ført frem, som skulle have været de særlige danske fingeraftryk på traktaten, ikke rigtig blevet til noget.

Derimod er der sket store ting på de områder, som omhandler alle de negative ting, alle de forhold, hvor det drejer sig om udvidelse af unionsmagten, hvor vi nu klart ser konturerne, konstruktionen i en kommende føderation. Det ser ud til, at man desværre får etableret den fælles mønt. Man får nu – hvis denne traktat, en Maastricht II, skulle gå hen og blive vedtaget – udenrigspolitisk handleevne som en stat i forhold til USA og Japan, for omverdenen vil opfatte Unionen som en stat, og man får en stat, som kan handle indadtil på dette såkaldte område for fred, retfærdighed og sikkerhed, eller hvad man nu kalder det.

Altså alle elementerne i en statsdannelse, fælles politi, fælles mønt, fælles militærpolitik osv., lægges nu frem, således at det hele kan skrues sammen til en føderation.

Der kommer flertalsafgørelser på en lang række nye områder. Jeg tror, at hvis man tæller, hvor mange områder der i øjeblikket er under forhandling, hvor man vil indføre flertalsafgørelser, hvor der i dag er enstemmighed, er det nok op mod omkring 25 steder. Udenrigsministeren kan oplyse det helt præcise tal, men det er virkelig mange steder, hvor Unionen skal have overstatslige beføjelser.

Vi har allerede i dag været meget inde på det retlige område, men jeg vil yderligere gøre et par enkelte bemærkninger om dette.

Det er jo klart, at hvis man nu, hvilket desværre ser ud til at blive resultatet, accepterer, at

der etableres en overnational asylpolitik, flytningepolitik og andre ting, som altså flyttes over i det, der kaldes søjle 1, hvor det er Europa-Kommissionen med flertalsafgørelser, EU-Domstolen og sågar dette såkaldte Parlament, der træffer beslutningerne, ja, så har man altså etableret en situation, hvor den danske undtagelse vil blive sat under angreb. Især fra Venstre, men også sekundært af De Konservative og muligvis også af hr. Duetoft, som jeg skylder at nævne i den sammenhæng. Der vil blive indledt et frontalangreb på den danske undtagelse, og vi vil komme i den situation, hvor man vil komme og sige: Jamen nu bliver Danmark jo så stillet over for alle de beslutninger, som man sidder og træffer i denne overnationale sammenhæng, og hvordan skal det så kunne lade sig gøre at konstruere en dansk undtagelse?

Derfor er den eneste løsning på det spørgsmål selvfølgelig, at Danmark nedlægger veto imod, at man etablerer en overnational konstruktion på et område, hvor Danmark har været helt og fuldt med – det er jo det, der står i Edinburgh-Afgørelsen – i et mellemstatsligt samarbejde. Nu er man altså på vej til at acceptere, at Danmark bliver smidt ud af dette mellemstatslige samarbejde, som i stedet for bliver erstattet med et overnationalt, hvor Danmark skal sidde uden for døren, mens hr. Uffe Ellemann-Jensen, hr. Kent Kirk, fru Charlotte Antonsen og hr. Peter Duetoft iværksætter en massiv kampagne for, at vi skal gå ind igen, nemlig ind i det overnationale.

Man har altså bragt sig i en ganske håbløs forhandlingsposition, medmindre man her i elvte time indser, at det er nødvendigt at nedlægge veto mod disse planer.

Det samme gælder med hensyn til Schengen-aftalen, hvor man i morgen – ja, det bliver vel i morgen, når vi tager klokkeslættet i betragtning – vil vedtage, at Danmark skal indgå i en Schengen-aftale, som bliver lavet om på regeringskonferencen på den måde, at store dele bliver flyttet over i EU og over i den overnationale del.

Man gør det endda på den måde, at man samtidig bryder grundloven. Man har altså i det hele taget bevæget sig ud på et skråplan, hvor kun en øjeblikkelig opbremsning, jeg vil næsten sige en faldskærm, kan forhindre det frie fald ned i et meget ubehageligt sted.

Når det gælder udenrigs- og sikkerheds- og militærpolitikken, er det nok et spørgsmål, som trænger sig på og kræver en meget mere omfattende debat, end der hidtil har været ført, fordi